

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1922/2018
10.07.2019. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Светлана Ратковић, адвокат из ..., против тужене Општине Свилајнац, коју заступа Општински јавни правобранилац, ради поништаја решења о накнади штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1375/17 од 29.01.2018. године, у седници одржаној 10.07.2019. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1375/17 од 29.01.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Деспотовцу, Судске јединице у Свилајнцу, П1 77/14 од 26.12.2016. године, поништено је решење начелника Општинске управе Општине Свилајнац од 30.12.2011. године, којим је одбијен приговор тужиоца изјављен против решења начелника Општинске управе Општине Свилајнац од 28.11.2011. године, као и решење начелника Општинске управе Општине Свилајнац од 28.11.2011. године, којим је тужилац обавезан да на име накнаде штете плати 958.100,00 динара, који износ је утврђен записником комисије за утврђивање штете од 28.11.2011. године. Истом пресудом обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка од 430.687,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1375/17 од 29.01.2018. године, преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи решење начелника Општинске управе Општине Свилајнац од 30.12.2011. године, којим је одбијен приговор тужиоца изјављен против решења је начелника Општинске управе Општине Свилајнац од 28.11.2011. године, као и решење начелника Општинске управе Општине Свилајнац од 28.11.2011. године, којим је тужилац обавезан да на име накнаде штете плати 958.100,00 динара, а тужилац је обавезан да туженој накнади трошкове поступка од 358.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ број 125/04 и 111/09), који се примењује на основу 506. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“ број 72/11), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 17.01.2012. године, ради поништаја решења тужене којом је тужилац обавезан да туженој, као послодавцу, накнади материјалну штету од 430.687,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, од 104,7065 динара за 1 евро, представља динарску противвредност износа од 4.113,28 евра.

Према природи тражене правне заштите ова парница спада у парнице из радних спорова. Међутим, применом члана 439. Закона о парничном поступку, у парницама из радних спорова ревизија је дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Одредбом члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП („Сл. гласник РС“ бр. 55/14), који регулише дозвољеност ревизије у свим споровима који нису правноснажно решени до 31.05.2014. године, односно до дана ступања на снагу овог закона, прописано је да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијеног дела прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају не ради о парници из радног спора у смислу члана 439. Закона о парничном поступку (код којих је ревизија увек дозвољена), иако тужилац тужбом тражи заштиту права из радног односа, јер предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа, већ се ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, а у коме је вредност побијаног дела правноснажне пресуде испод граничне вредности за дозвољеност ревизије, од 40.000 евра, то Врховни касациони суд налази да је ревизија недозвољена, применом члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић